

Den i § 3 nævnte bemyndigelse til at fastsætte regler om et højeste antal lærerkræfter ved skolerne udvidedes under lovforslagets behandling til også at omfatte Københavns kommune. Dette må ses på baggrund af, at ministeren for at imødekomme en række henstillinger gav tilsagn om ikke straks at anvende bemyndigelsen i § 2 til at fastsætte et maksimum for antallet af undervisningstimer. Den nære sammenhæng mellem de to bestemmelser nødvendiggjorde herefter den nævnte udvidelse, jfr. iøvrigt nærmere udvalgets betænkning, hvori ministeren om bemyndigelsen i § 2 bl. a. udtaler, at det er tanken kun at bringe den til anvendelse, såfremt de øvrige foranstaltninger viser sig utilstrækkelige, eller det eventuelt på et senere tidspunkt, hvor restriktionerne kan lempes, måtte vise sig hensigtsmæssigt som en overgangsforanstaltning at benytte en lempelig begrænsning af timetallet.

Lovforslaget gav under behandlingen i folketinget anledning til en omfattende debat om problemerne omkring lærermangelen i folkeskolen, hvorom der i alt væsentligt må henvises til forhandlingerne.

Det anerkendtes fra alle sider, at situationen nødvendiggjorde indgreb, og at undervisningsministeren havde taget initiativ til et forsøg på at afbøde en del af ulemperne ved lærermangelen. For så vidt fik lovforslaget ved første behandling en velvillig modtagelse som en nødvendigt foranstaltning, idet man dog fra alle sider beklagede, at de foreslåede indgreb var nødvendige.

Mange af ordførerne beskæftigede sig i deres indlæg med de prognoser, som i tidens løb var opstillet, og som havde vist sig misvisende og til dels modstridende. Ministeren betonedede heroverfor, at det var uhyre vanskeligt at opstille sikre prognoser på dette område, bl. a. fordi det var umuligt for centraladministrationen at bestemme eller blot vide, i hvilket omfang en række forskellige foranstaltninger gennemførtes i de enkelte kommuners skolevæsen.

Der fremkom under forhandlingerne en række yderligere forslag til foranstaltninger mod den akutte læremangel, således bl. a. udsendelse af seminarieløvere som vikarer i 1 år mod nu 5 måneder, anvendelse af et større antal faglærere i undervisningen, muligheden for i højere grad at inddrage gifte lærerinder, der i øjeblikket ikke er beskæftiget ved undervisning.

Hvad angik lærermangelen på længere sigt, var der enighed om, at den måtte imødegås først og fremmest gennem en forøgelse af seminariernes kapacitet, dels ved udvidelse af bestående, dels ved oprettelse af nye seminarier.

I udvalgsbetænkningen udtalte et *mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget), at det ikke kunne tiltræde lovforslaget. „Mindretallet anser forslaget for utilstrækkeligt og finder det nødvendigt, at hele problemet om afhjælpning af lærermangelen underkastes en grundigere overvejelse og undersøgelse bl. a. med mere